

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
Fakulta sociálních věd
Institut mezinárodních studií

PROTOKOL O HODNOCENÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE
(Posudek oponenta)

Práci předložil(a) student(ka): **Tomáš Rukavička**

Název práce: **Mediální obraz Strany nezávislosti Spojeného království ve vybraných britských médiích v letech 2014-2016**

Oponoval (u externích oponentů uveďte též adresu a funkci v rámci instituce):

Mgr. Jan Váška, Ph.D. (IMS FSV UK)

1. OBSAH A CÍL PRÁCE (stručná informace o práci, formulace cíle):

Bakalářská práce Tomáše Rukavičky analyzuje obraz strany UKIP v textech zveřejněných na internetových portálech britských deníků The Telegraph, The Guardian a ve zpravodajství BBC News v letech 2014-2016. Cílem práce, jak jej autor formuluje na s. 5, je lokalizace jednotlivých reprezentací UKIP na politickém spektru, zřejmě (soudě podle výstavby práce) se zřetelem ke konceptům pravicového populismu a pravicového extrémismu. Autor si nepochybně zvolil relevantní výzkumné téma, ovšem v předložené podobě práce zatím nesplňuje minimální nároky pro to, aby mohla být úspěšně obhájena jako bakalářská práce na veřejné vysoké škole. Níže shrnuji své hlavní připomínky, jež by mohly autorovi posloužit jako vodítko k jejímu dalšímu dopracování.

2. VĚCNÉ ZPRACOVÁNÍ (náročnost, tvůrčí přístup, argumentace, logická struktura, teoretické a metodologické ukotvení, práce s prameny a literaturou, vhodnost příloh apod.):

Především je většina textu reziduem jinak zaměřené předchozí práce a kapitoly 3 a 4 (zkoumání politické strategie UKIP z hlediska konceptu populismu, konceptualizace euroskepticismu atd.), byť (spíše implicitně) formují autorův způsob tázání, jsou vzhledem k deklarovaným cílům práce zbytečně rozsáhlé a nejsou zatím do celku práce dostatečně zakomponovány (jak například autor ve svém výzkumu/interpretaci reálně pracuje s Modernization losers theory, k níž se na s. 5 hlásí?).

Vlastní analýza mediálních reprezentací UKIP je zatím příliš krátká a povrchní a zároveň zcela nedostatečně rigorózní. Zde by autor měl mnohem více dbát metodologických doporučení svého školitele a zároveň se opřít o již úspěšně publikované (či obhájené) analýzy tohoto typu.

Úvodní část kapitoly 5 (s výjimkou chybného vymezení pojmu priming, s nímž ale autor stejně nepracuje) je téměř postačující uvedení do problematiky mediálních reprezentací, chybí ale adekvátní vysvětlení výzkumného rámce a užití metodologie práce a celkově je autorův postup jak při sběru, tak i zpracování a vyhodnocování dat příliš nahodilý a nedostatečně transparentní.

Podle jakého klíče například vybíral oněch 50 textů pro každé zkoumané médium a rok? O jak velký podíl všech publikovaných textů v jednotlivých případech jde? Jaký je v nich podíl zpravodajských textů, komentářů a analogií op-eds?

Postrádám vysvětlení volby čtyř klíčových slov, která autor sleduje v kvantitativní části analýzy (lze dovodit z odvozenost z K3 a K4, ale je nutné toto uvést explicitně). Navíc zde autor není konzistentní, někde hovoří o klíčových slovech (nelze předpokládat že by větší počet textů obsahoval klíčové slovo (sousedí) „kritika politického systému“!, jinde (např. s. 21) zřejmě přesněji o tématech. Tyto dvě

kategorie však není možné směřovat! Zároveň autor neuvádí, o čem přesně z jeho pohledu mají výsledky této kvantitativní dimenze jeho analýzy vypovídat.

Proč si autor pro svou analýzu vybral z deníků jen broadsheety, jestliže drtivá většina voličů a sympatizantů UKIP se rekrutuje z řad čtenářů tabloidů, a i kombinovaný tržní podíl obou deníků je omezený? Jak velkou a jak reprezentativní výšeč úhrnného mediálního obrazu UKIP, jemuž byli Britové ve zkoumaném období vystaveni, práce vlastně zprostředkovává? (na s. 3 autor tvrdí: „dá se říci, že oboje noviny jsou nejoblíbenějšími na britském trhu s tištěnými médii...“ – to se takto říci nedá).

Kvalitativní dimenze analýzy působí až příliš nahodile, jako shluk pro autora zajímavých fragmentů mediálních reprezentací, ovšem chybí (kromě náznaku vazby na čtyři tematické okruhy sledované v kvantitativní analýze) jakákoli systematizace. Kvůli transparentnosti bych zde doporučil na jednotlivé citované texty odkazovat.

Závěrečná diskuse/analýza/komparace (pouze s. 26) je zatím příliš stručná a mělká. Forma prezentace zjištění je problematická: uvádí-li autor, že „The Guardian má největší problém“, bylo by vhodné podložit toto kvantitativní analýzou názorové části analyzovaného korpusu. Nalik smysluplně lze vůbec nezávislé deníky porovnávat s pravidly svázanou veřejnoprávní BBC News? (NB co přesně znamená tvrzení na s. 25, že „v článcích se BBC vyhýbá rasistickým tvrzení UKIPu“ – že je oficiální redakční politikou tyto výroky vůbec necitovat?). Poněkud problematické je i personalizující podání základních charakteristik reprezentací UKIP v jednotlivých médiích na s. 27 („BBC News nazývalo – The Guardian do značné míry souhlasil – The Telegraph považoval“); též není jasné, zda tyto soudy mají oporu ve formulacích figurujících v jednotkách analyzovaných textů, anebo jde o shrnutí provedené kvantitativní analýzy.

Z koncepčního hlediska je otázkou, nalik lze období tří let s několika klíčovými mezníky pro politické působení UKIP chápat jako jediný, nediferencovaný úsek, uvažovat o mediální reprezentaci strany během tří let jako o jakési statické momentce.

Pro další zpracování tématu se nabízí několik směrů: především může autor uvažovat o mediální reprezentaci UKIP, jejího postavení a roli v politickém systému a politické strategie v dynamické perspektivě (vývoj-proměny). Za úvahu stojí (kvůli větší reprezentativnosti zjištění) doplnění tabloidů a především výrazné rozšíření a systematizace kvalitativní části. Lépe může být využita opakovaně zmiňovaná teorie rámcování. Tím vším by autor dodal práci dostatečnou substanci, aby při adekvátně rigorózním zpracování obstála jako závěrečná vysokoškolská práce. Z hlediska časového vymezení bych pak určitě doporučil analyzovat všechny texty (obsahující klíčové slovo UKIP) publikované daným médiem v jednom či více úžeji ohraničených časových úsecích.

Konečně v rozboru literatury by bylo vhodné postoupit za rámec prostého přehledu hlavních sekundárních titulů a zhodnotit, jak je dostupné literatuře zpracováno zkoumané téma (mediální reprezentace UKIP a jeho politické strategie?) kde se v odborné debatě nacházejí hlavní linie sporu atd.

3. FORMÁLNÍ A JAZYKOVÉ ZPRACOVÁNÍ (jazykový projev, správnost citace a odkazů na literaturu, grafická úprava, formální náležitosti práce apod.):

Text je srozumitelný, ovšem do budoucna by se autor měl snažit o větší formulační přesnost. Překlepy ve jménech „Porretino“ - s. 4) i gramatické chyby („drogy by měli být legální“ – s. 23-4) měla odstranit důslednější korektura textu.

*Ne všechna díla uváděná v bibliografii jsou v práci skutečně citována (např. Harmsen), z dostupných stěžejních sekundárních prací k UKIP postrádám např. Ford/Goodwin, *Revolt on the Right*.*

4. STRUČNÝ KOMENTÁŘ HODNOTITELE (celkový dojem z bakalářské práce, silné a slabé stránky, originalita myšlenek, naplnění cíle apod.):

(viz výše)

5. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY DOPORUČENÉ K BLIŽŠÍMU VYSVĚTLENÍ PŘI OBHAJOBĚ:

(práci nedoporučuji k obhajobě, některé zásadní otázky uvádím v bodě 2)

6. DOPORUČENÍ / NEDOPORUČENÍ K OBHAJOBĚ A NAVRHOVANÁ ZNÁMKA
(výborně, velmi dobře, dobře, nevyhověl):

*Bakalářskou práci Tomáše Rukavičky ve stávající podobě bohužel **nemohu doporučit k obhajobě**, hodnotím ji tedy **stupněm F**. Doporučuji, aby ji autor dopracoval se zohledněním připomínek uvedených v bodě 2.*

Datum: 20. 8. 2018

Podpis: